

дѣлиха на страна, стиснаха въ ржцетѣ му една воцена свещъ и наченаха да го китятъ съ цвѣтя; пълна отъ сътрѣбъ и отчаяна бѣше неговата майка, а че и тя ранена въ ржжката. Кандидати за оня свѣтъ още 3—4 души. Юнашки търпеше мжкитѣ високо единъ и атлетически сложенъ българинъ, около 40 годишенъ; въ тѣлото му стоѣтъ 5 крушуми, а той и не мигва, че още се и усмихва, когато приказвашъ съ него. Въ самото училище, въ долния етажъ, раненитѣ българи лѣжѣтъ на пода, нѣкои отъ тѣхъ безъ никаква по-стелка; въ горния етажъ нѣколко души отъ нашитѣ болни, съ мрачно изражение на лицето: както се вижда, въздишкитѣ на раненитѣ и вика на тия, които умираха, тѣжко се отразява на нравственното състояние на душата на болния човѣкъ. Тукъ и на здравия е мжчно, поне азъ излѣзохъ отъ тоя печаленъ страдалчески приютъ съ замаява глава.

Распорѣдихъ се веднага за премѣштането на военнитѣ болни въ дѣвическото училище. Ето че доседохъ още 9 ранени драгуни; драгунитѣ се срѣщнале съ доста голѣмичкъ неприятелски отрядъ отъ пѣхота и артиллерия.

Като свършихъ съ болницитѣ, отидохъ отъ ново въ конака, за да надгледамъ заложницитѣ и да ги разпитамъ, не ги ли притѣснява нѣкой, нѣ никой не се оплака. Всичкитѣ заложници тринадесетъ; спорѣдъ мене, толкова заложници стигаха! Нѣ не такава бѣше мнението на Славейкова и на неговитѣ колеги. Работата е тая, че съ приближаването на рускитѣ войски, нѣколцина бейове сформировале време въ околността, като предаватъ българскитѣ села на огънь и мечъ.

Тия заложници, по мнението на Славейкова, сж въ сношение съ турското население отъ града, въ което имъ много помагалъ богатия и знаменитъ турчинъ Еминъ-паша; по-слѣдния сумѣлъ да спечели довѣрието на генерала Столѣто. За да се удържѣтъ още звѣрствата на бейоветѣ, които оставиле Стара Загора, Славѣйковъ намира за полезно да се съберѣтъ и оставатъ подъ караулъ тѣхнитѣ семейства и да